

Arrest

nr. 185 879 van 25 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 13 juli 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid (broer) van een Spaanse onderdaan.

Op 11 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2016 werd ingediend door:

Naam: L.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1974

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: (xxxxx)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.07.2016 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde Dhr. L. B. A., geboren op (...)1972, van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- 'attestation de non revenus' dd. 13.06.2016 en 'attestation de non profession' dd. 13.06.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op datum van het attest geen job en geen inkomsten had op het grondgebied van S. Echter, dit attest zegt niets over eventuele inkomsten buiten het grondgebied van S., of over eventuele eigendommen op naam van betrokkene. Bovendien vermelden deze attesten geen specifieke data, en kan er niet uit opgemaakt worden gedurende welke periode betrokkene werkloos was. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- 'certificat de residence' nr. 326/AT/DAA/3 dd. 13.06.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was. Echter, de informatie uit dit attest wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister. Immers, de referentiepersoon is sedert 16.05.2013 ononderbroken ingeschreven in ons land. Voor zijn komst naar België was hij woonachtig te Spanje. De inhoud van het voorgelegde attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstortingen (RIA) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode februari – juni 2016:

deze enkele stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode februari - juni 2016 en augustus - oktober 2016

- attest van aanmelding bij Agentschap Integratie en Inburgering (West-Vlaanderen) dd. 18.11.2016 op naam van betrokkene; bijbehorend inburgeringscontract dd. 23.11.2016; bijbehorende documenten Huis van het Nederlands en CVO Sint-Paulus

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het

gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 29.06.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet afdoende aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 29.06.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. (...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 47 van de Vreemdelingenwet en schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris concrete elementen in het dossier van verzoeker miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is immers overduidelijk dat de staatssecretaris de bewijswaarde van de door verzoeker ingediende bewijzen miskent. Voor de goede orde worden de bewijzen nogmaals opgelijst:

- 'Attestation de non revenus' d.d. 13.06.2016 ;
- 'Attestation de non profession d.d. 13.06.2016;
- 'Certificat de residence' d.d. 13.06.2016 ;
- Bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker;
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon
- Attest van aanmelding bij Agentschap Integratie en Inburgering West-Vlaanderen d.d. 18.11.2016
- In burgeringscontract d.d. 23.11.2016
- Documenten Huis van het Nederlands en CVO-Sint-Paulus

De staatssecretaris argumenteert het volgende:

1) "Voor zover betrokkene wenst aan te tonen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. (...) , er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst." Evenwel dient opgemerkt te worden dat verzoeker deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon of dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Dit wordt genoegzaam aangetoond door de bewijzen zoals hierboven vermeld. Zo worden er onder meer volgende bewijzen voorgelegd in dit kader:

- 'Certificat de residence' d.d. 13.06.2016

De staatssecretaris argumenteert dat de referentiepersoon reeds sinds medio 2013 in België woont, en dat hij voordien in Spanje heeft gewoond.

Uit dit attest blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker op hetzelfde adres als de referentiepersoon heeft gewoond in het land van herkomst, en dat hij dus deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Tevens merkt de staatssecretaris op dat hij de inhoud van het voorgelegde attest niet afdoende betrouwbaar vindt.

Doch dient in deze te worden opgemerkt dat verzoeker uiteraard geen enkele invloed heeft op de manier waarop dergelijke attesten in het land van herkomst van verzoeker worden opgesteld en dienen deze attesten weldegelijk mee in beschouwing te worden genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

2) "Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat."

Zulks is compleet onjuist, gelet op het feit dat de staatssecretaris in zijn beslissing zelf aangeeft dat er weldegelijk bewijzen werden voorgelegd, meerbepaald:

- Attestation de non revenus en een attestation de non profession, beide d.d. 13.06.2016 : hieruit blijkt afdoende dat verzoeker weldegelijk in zijn land van herkomst onvermogen was.

Wat betreft de opmerking van de staatssecretaris over de manier waarop deze attesten zijn opgesteld, dient ook hier te worden opgemerkt dat verzoeker uiteraard geen enkele invloed heeft op de manier waarop dergelijke attesten in het land van herkomst van verzoeker worden opgesteld en dienen deze attesten weldegelijk mee in beschouwing te worden genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker.

- Bewijzen van geldstorting: hieruit blijkt dat verzoeker weldegelijk reeds lange tijd financieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

- Loonfiches van de referentiepersoon: hieruit blijkt weldegelijk dat de referentiepersoon niet ten laste was van de Belgische staat.

3) "Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (...) "

Hierop kan wederom worden geantwoord dat de staatssecretaris blijkbaar geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken. Uit deze stukken blijkt immers dat verzoeker enerzijds gedomicilieerd is bij de referentiepersoon, doch ook dat de referentiepersoon instaat voor het financiële onderhoud van verzoeker. Zo werden er onder meer voorgelegd: attest van aanmelding bij Agentschap Integratie en Inburgering West-Vlaanderen d.d. 18.11.2016, inburgeringscontract d.d. 23.11.2016, documenten van Huis van het Nederlands en CVO-Sint-Paulus.

De staatssecretaris komt vervolgens tot het volgende eindbesluit:

"Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Evenwel meent verzoeker middels huidig verzoekschrift afdoende te hebben aangetoond dat de staatssecretaris tekort is geschoten in de motivering van zijn beslissing. In het bijzonder dient vermeld dat de staatssecretaris een opsomming heeft gegeven van de diverse door verzoeker voorgebrachte bewijsstukken. Na deze opsomming argumenteert de staatssecretaris evenwel dat verzoeker bepaalde bewijsstukken niet zou hebben bijgebracht, terwijl deze wel in de opsommingenlijst van de staatssecretaris staan!

Verzoeker meent dan ook dat de huidige beslissing een loutere standaardbeslissing is waarin geen rekening is gehouden met de concrete elementen in het dossier van verzoeker. De bewijswaarde van de door verzoeker voorgebrachte stukken wordt dan ook miskend.

De staatssecretaris schendt omwille van de hierboven uiteengezette argumenten de formele en de materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 62 en 47 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij genoegzaam heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en hij verwijst dienaangaande naar het 'certificat de residence' van 13 juni 2016. Hij stelt verder inzake het voormelde attest dat hij geen invloed heeft op de wijze waarop het wordt opgesteld en dat dit attest weldegelijk in beschouwing moet worden genomen. Het zou onjuist zijn te motiveren dat verzoeker niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Uit de stukken blijkt immers dat verzoeker in zijn land van herkomst onvermogen is, dat hij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon en dat de referentiepersoon niet ten laste is van de Belgische staat. Uit de stukken blijkt tot slot dat verzoeker enerzijds gedomicilieerd is bij de referentiepersoon en anderzijds instaat voor het financiële onderhoud verzoeker.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dat hij voorafgaand aan huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, dat hij onvermogen is en dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt die motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Los van het feit dat zelfs het voorliggen van een gestandaardiseerde motivering, op zich niet leidt tot een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, kan verzoeker in casu niet ernstig voorhouden als zou de bestreden beslissing een stereotype motivering omvatten.

Op 13 juli 2016 diende verzoeker, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de heer JBA, van Spaanse nationaliteit.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)"

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De verwerende partij laat desbetreffend gelden dat bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

In casu legde verzoeker de in de bestreden beslissing opgesomde stukken voor, wat door hem niet wordt betwist.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat hij op basis van voormelde stukken niet heeft aangetoond dat hij voorafgaandelijk aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dat hij voorafgaandelijk aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat hij en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat en dat hij onvermogen is.

Hij betoogt dat hij wel zou hebben aangetoond voorafgaandelijk aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon en verwijst dienaangaande naar het 'certificat de residence' van 13 juni 2016, terwijl hij hiermee slechts blijk geeft

van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van verwerende partij en het onderzoek van die andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van die andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat verwerende partij tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Inzake het voormelde attest wordt gemotiveerd dat hieruit zou moeten blijken dat verzoeker op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was, terwijl de informatie die uit dit attest blijkt niet wordt ondersteund door zowel de gegevens die blijken uit het administratief dossier van verzoeker en de referentiepersoon, als de gegevens van het Rijksregister. De referentiepersoon is immers reeds sedert 16 mei 2013 ononderbroken ingeschreven in België en voor zijn komst naar België was hij woonachtig in Spanje. De inhoud van het voorgelegde attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar en kan niet mee in overweging worden genomen. Door andermaal te verwijzen naar voormeld document en louter te betogen dat verzoeker in het land van herkomst op hetzelfde adres als de referentiepersoon heeft gewoond, weerlegt hij geenszins de motieven van de bestreden beslissing. Hij kan niet ernstig betwisten dat ondanks het feit dat hieruit zou moeten blijken dat verzoeker op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was, de informatie uit dit attest niet wordt ondersteund door de gegevens van zowel het administratief dossier van verzoeker en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister, nu de referentiepersoon sedert 16 mei 2013 ononderbroken ingeschreven in België en voor zijn komst naar België was hij woonachtig in Spanje. Het gegeven dat verzoeker geen invloed heeft op de wijze waarop het wordt opgesteld, doet evenmin afbreuk aan de terechte vaststelling dat de inhoud van het voorgelegde attest niet afdoende betrouwbaar is en niet mee in overweging kan worden genomen. Verzoeker betoogt verder dat hij wel zou hebben aangetoond dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was, terwijl aangaande het attest van 'non revenus' en het 'attestation de non profession' wordt gemotiveerd dat dit niets zegt over eventuele inkomsten buiten het grondgebied van Sbouya of over eventuele eigendommen op naam van verzoeker. Bovendien vermelden deze attesten geen specifieke data en kan niet worden opgemaakt gedurende welke periode verzoeker werkloos was. De documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoeker. Het gegeven dat verzoeker geen invloed heeft op de wijze waarop voormelde stukken worden opgesteld, doet andermaal geen afbreuk aan de terechte vaststellingen die door verwerende partij gedaan werden en die door verzoeker geenszins betwist worden. Aangaande de bewijzen van geldstortingen (periode februari 2016 – juni 2016) wordt gemotiveerd dat die enkele stortingen te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat verzoeker financieel ten laste was van de referentiepersoon, motief dat verzoeker onbesproken laat. Het betoog als zou hieruit blijken dat "verzoeker weldegelijk reeds lange tijd financieel afhankelijk was van de referentiepersoon", geeft slechts blijk van een persoonlijk beoordeling en doet geen afbreuk aan de terechte vaststellingen dat ze slechts betrekking hebben op de periode februari 2016 – juni 2016 (5 maanden) en derhalve te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat hij financieel ten laste was van de referentiepersoon.

De loonfiches van de referentiepersoon hebben verder slechts betrekking op de periode van februari – juni 2016 en augustus - oktober 2016, zodat het niet kennelijk onredelijk is, bij gebrek aan een attest van het OCMW, vast te stellen dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat. Verzoeker betwist verder niet dat hij evenmin het bewijs heeft geleverd dat hij niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, zodat zijn kritiek hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de thans besteden beslissing kan leiden. Verzoeker verwijst tot slot naar het gegeven dat hij niet enkel samenwoont met de referentiepersoon, doch dat die ook zou instaan voor zijn financieel onderhoud. Door vooreerst aan te geven dat de referentiepersoon thans instaat voor zijn financieel onderhoud en dienaangaande te verwijzen naar een attest 'aanmelding bij Agentschap Integratie', een inburgeringscontract en een document uitgaande van het Huis van Nederlands, toont hij niet als zou onterecht zijn gemotiveerd dat niet is aangetoond dat hij voorafgaandelijk aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon. Het betoog als zou uit die stukken verder blijken dat de referentiepersoon financieel instaat voor verzoeker, mist feitelijk grondslag. Uit voormelde stukken blijkt immers geenszins als zou de referentiepersoon hebben ingestaan voor kosten verbonden aan het levensonderhoud van verzoeker, zodat zijn betoog geenszins ernstig is.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 47 van de vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 47 zijn de volgende:

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...).”

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij ten laste is van de referentiepersoon of dat hij deelt uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.3.3. Verzoeker betwist volgend motief: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 29.06.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet afdoende aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.”*

Verzoeker antwoordt hierop dat hij in dit verband een *“certificat de residence”* heeft voorgelegd van 13 juni 2016 waaruit blijkt dat hij op hetzelfde adres heeft gewoond als de referentiepersoon in het land van herkomst en dus deel uitmaakte van zijn gezin. Inzake de betrouwbaarheid van dit attest merkt verzoeker op dat hij geen invloed heeft op de manier waarop dergelijke attesten worden opgesteld.

Inzake dit *“certificat de résidence”* wordt in de bestreden beslissing eveneens het volgende vermeld: *“‘certificat de residence’ nr. 326/AT/DAA/3 dd. 13.06.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was. Echter, de informatie uit dit attest wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister. Immers, de referentiepersoon is sedert 16.05.2013 ononderbroken ingeschreven in ons land. Voor zijn komst naar België was hij woonachtig te Spanje. De inhoud van het voorgelegde attest is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

Dit attest bevindt zich met vertaling in het administratief dossier. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat zijn broer sinds 16 mei 2013 ononderbroken ingeschreven is in België en dat hij daarvoor in Spanje woonde. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk en het steunt niet op een foute feitenvinding van de verwerende partij om te stellen dat het *“certificat de residence”* opgesteld op 13 juni 2016 waarin vermeld wordt dat verzoeker verblijft bij zijn broer op een welbepaald adres in Marokko, niet ondersteund wordt door de gegevens van het administratief dossier en van het Rijksregister. De broer van verzoeker is immers sedert 16 mei 2013 in België ingeschreven en woont hier dus sindsdien officieel. De loutere, ongestaafde bevestiging van verzoeker dat hij bij zijn broer woonde in Marokko en de loutere opmerking dat hij geen invloed heeft op de manier waarop dit attest is opgesteld, doet geen afbreuk aan de motieven in dit verband.

3.3.4. Verzoeker betwist volgend motief: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.”*

Verzoeker antwoordt hierop dat dit onjuist is en wijst erop dat hij een *“attestation de non-revenus”* heeft voorgelegd en een *“attestation de non profession”* waaruit afdoende blijkt dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was. Verzoeker herhaalt dat hij geen invloed heeft op de wijze waarop deze attesten worden opgesteld.

Inzake de *“attestation de non-revenus”* en de *“attestation de non profession”* wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“ ‘attestation de non revenus’ dd. 13.06.2016 en ‘attestation de non profession’ dd. 13.06.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene op datum van het attest geen job en geen inkomsten had op het grondgebied van S. Echter, dit attest zegt niets over eventuele inkomsten buiten het grondgebied van S., of over eventuele eigendommen op naam van betrokkene. Bovendien vermelden deze attesten geen specifieke data, en kan er niet uit opgemaakt worden gedurende welke periode betrokkene werkloos was. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”*

Deze attesten bevinden zich met vertaling in het administratief dossier. Verzoeker betwist niet dat het *“attestation de non-revenus”* opgesteld werd door een ambtenaar van de gemeente S. en dat dit vermeldt dat verzoeker geen inkomsten krijgt in het gebied van de gemeente S. Verzoeker betwist niet dat de *“attestation de non profession”* opgesteld werd door een ambtenaar van de gemeente S. en dat dit attest vermeldt dat verzoeker geen winstgevende beroepsactiviteit uitoefent in het gebied van de gemeente S. zonder vermelding van een periode. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat het motief van de bestreden beslissing dat deze attesten niets zeggen over eventuele inkomsten buiten het

grondgebied van S. of over eventuele eigendommen op naam van verzoeker, en dat niet kan worden opgemaakt gedurende welke periode verzoeker werkloos was, feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij stelt dat uit deze attesten blijkt dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst. Evenmin doet de loutere opmerking dat hij geen invloed heeft op de manier waarop deze attesten zijn opgesteld, afbreuk aan de motieven in dit verband.

3.3.5. Verzoeker voert aan dat de bewijzen van geldstortingen aantonen dat hij reeds lange tijd financieel afhankelijk was van zijn broer en dat de loonfiches van zijn broer aantonen dat zijn broer niet ten laste was van de Belgische Staat.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de geldstortingen van verzoekers broer in België aan verzoeker in Marokko dateren van 29 februari 2016 voor een bedrag van 250 euro, van 26 maart 2016 voor een bedrag van 250 euro, van 25 april 2016 voor een bedrag van 250 euro, van 30 mei 2016 voor een bedrag van 250 euro, van 10 juni 2016 voor een bedrag van 300 euro. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“- bewijzen geldstortingen (RIA) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode februari – juni 2016:

deze enkele stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon”

Verzoeker beweert dat uit de geldstortingen blijkt dat hij “reeds lange tijd” financieel afhankelijk was van zijn broer, maar het is niet kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist van de verwerende partij om te oordelen dat een periode van vijf maanden te beperkt is om aan te tonen dat verzoeker financieel ten laste was van de referentiepersoon.

De loonfiches van verzoekers broer bevinden zich in het administratief dossier en hebben betrekking op de periode februari, maart, april, mei, juni, augustus, september en oktober 2016. In de bestreden beslissing worden deze vermeld en wordt overwogen dat *“er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.”* Verzoeker legde bewijzen voor dat de referentiepersoon een inkomen heeft vanaf februari 2016 maar geeft geen informatie over een eventueel inkomen of het ontbreken van OCMW-steun voor die datum. Bijgevolg is het niet feitelijk onjuist en evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische Staat.

3.3.6. Verzoeker betwist volgend motief: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 29.06.2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015).”*

Verzoeker voert aan dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij gedomicilieerd is bij de referentiepersoon en dat de referentiepersoon instaat voor het financieel onderhoud van verzoeker, dit blijkt uit het attest van aanmelding bij het agentschap inburgering, het inburgeringscontract en de documenten van het huis van het Nederlands en de CVO Sint-Paulus.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker sinds 29 juni 2016 tot op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon maar wordt erop gewezen dat het feit van daar gedomicilieerd te zijn, niet als gevolg heeft dat men ten laste is van de referentiepersoon. Dit valt immers niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Verzoeker verwijst naar de hierboven vermelde documenten om aan te tonen dat zijn broer hem wel financieel onderhoudt, maar deze documenten, die zich in het administratief dossier bevinden, hebben enkel betrekking op verzoeker zelf en maken geen melding van zijn broer of van enig financieel onderhoud: ze vermelden dat verzoeker een inburgeringscontract heeft afgesloten en dat hij in februari en maart 2017 Nederlandse les volgt. Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op deze documenten beroepen om aan te tonen dat zijn broer hem wel financieel onderhoudt en dat het motief dat een domicilie op hetzelfde adres niet als gevolg heeft dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker het motief “*Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.*” ongemoeid laat.

3.3.7. Verzoeker voert nog aan dat de staatssecretaris enerzijds een opsomming geeft van de voorgelegde documenten en anderzijds stelt dat bepaalde bewijsstukken niet zouden zijn bijgebracht, terwijl deze wel worden opgesomd in de lijst. In dit verband volstaat het op te merken dat het louter voorleggen van documenten niet volstaat, deze documenten moeten vervolgens nog op hun bewijswaarde worden getoetst door de verwerende partij, wat *in casu* gebeurd is.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat de verwerende partij op afdoende, correcte en niet kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van zijn gezin, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET